

Dušená mrkev

Výrobci nafukovacích bazénů, plážových míčů, rukávků na plavání a pískajících plastových zvířátek, tedy alespoň ti moderní výrobci, začali do ventilků umisťovat speciální pojistky proti vyfouknutí. Otevřete ventilěk, zmáčknete míč, chcete vypustit vzduch a nic. Pojistka drží vzduch vevnitř, je to její jediný životní úkol a ona ho plní s neuvěřitelnou vervou. Je samozřejmě problém nafouknout čtyřpatrový dětský bazén ústy. Je ale daleko větší problém ho potom, když se děti vycákají, voda zasmrádně a na dně bazénku se vytvoří zelená usazenina, vyfouknout. Potřebujete k tomu celé tělo, musíte zapojit všechny svaly, jednou rukou držet ventilěk s pojistkou tak, aby pojistka nejistila, druhou rukou a oběma nohama mačkat a šlapat po nafouknutém bazénu a vzduch presovat ven. Okolí vás při tom pozoruje, děti se tváří zvědavě a babičky nepřestávají radit, najednou jim nevádí, že voda v bazénku byla pro děti příliš studená a že se v ní cachtaly příliš dlouho, jakoby na to už dávno zapoměly a teď je zajímavá jenom vaše snaha vypudit nepředstavitelné množství vzduchu z útrobu bazénku. Máte chuť ten pitomej bazén probodat nožem, aby z něj vzduch mohl vyprchat jednoduše, ale nemůžete to udělat. Kvůli dětem, přece.

Ženská při porodu si připadá stejně, jako nafukovací bazén. Voda odtekla, všechno je zvláště slizké a to, co by mělo jít ven, se neustále drží uvnitř.

Ágnes byla už dávno přijata v porodnici, když začaly kontrakce. Vzbudil ji zvláštní pocit. Byla si jistá, že její ledviny se rozhodly opustit její tělo a berou to oklikou přes dělohu a jak si klestí cestu tím obrovským břichatým tělem, počínají si neobratně jako obrovské parní válce. Byly dvě hodiny ráno, vedle na posteli klidně oddechovala paní ve fialové noční košili, kterou přijali odpoledne a jejíž břicho nebylo o nic menší, než břicho Ágnes. Připadala si jako v dozrávárně bachratých melounů, které odpočívají ve skladu na policích a jenom čekají, až se něco stane a oni budou moci sklad opustit a nechat ze sebe vykuchat červenou sladkou dužinu. Její ledviny se na chvíli zastavily, ale jenom aby sebraly sílu k novému přesunu. Podívala se na hodinky. Dvě a tři minuty. Měla co dělat, aby v sobě udusila výkřik bolesti. Nechtěla vzbudit fialovou noční košili. Když se její ledviny daly do pohybu potřetí, neuplynuly ani čtyři minuty. Ágnes se posadila a vystrachala pod postelí pantofle. Potichu otevřela dveře na chodbu. Venku se svítilo. Po cestě na sesternu se její ledviny pohnuly po čtvrté a Ágnes to nevydržela a zařvala. Výkřik se nesl chodbou, narazil na zeď na jejím konci a odumřele spadl do pytle špinavých plen. Ágnes zůstala stát opřená o radiátor a zhluboka dýchala. Nemohla si vzpomenout na nic, co ji učili v předporodních kurzech. Když přišla pátá kontrakce, opět se neubráníla výkřiku. Ani tenhle nikoho nezbudil, za dveřmi nemocničních pokojů tiše oddechovaly matky. Některé z nich ještě měly obrovská dozrávající břicha, jiným už u posteli spala v pojízdných koších scvrklá čerstvá mimina. Ágnes si pro svůj porod vybrala chvíli, kdy jako zázrakem všichni spali. Dokonce i dětská sestra, která měla noční službu a dokonce i sestra ženská. Ágnes se došourala k sesterně a tiše zaklepala. Pořád nemohla uvěřit, že už skutečně rodí a i přes sílu kontrakcí měla pocit, že se musí omluvit, že otravuje.

"Promiňte, sestřičky, ale já asi rodím," řekla do ticha. Nic se neozvalo. Další kontrakce ale odmítla respektovat zdřímnutí zdravotní sestry. A Ágnes zařvala potřetí. Z divanu u okna vyskočila šedesátiletá korpulentní dáma a udělala několik skoků ke dveřím.

"Nechtěla jsem vás vzbudit," omlouvala se zase Ágnes.

"Já nespím." Konstatovala sestra. "Co chcete?"

"Já asi rodím," řekla Ágnes a chytla se za břicho. Další stah rozdýchala, jak stála, bylo jí lépe a najednou nepotřebovala křičet.

"Jak často máte stahy?"

"Tak po třech, čtyřech minutách."

"Tak se vraťte na pokoj a až budou po dvou minutách, přidejte za mnou." A sedla si zpátky na gauč, zabalila se do bílého nemocničního svetru a začala zase dřímat.

Ágnes se odšourala chodbou zpátky do pokoje. Fialová noční košile spala. Venku na ulici před porodnicí zhasla lampa a Ágnes najednou neviděla nic, jenom tušila obrysy postele a erárních skříní. Neviděla na hodinky. Zhluboka dýchala a počítala vteřiny. Jednadvacet, dvaadvacet, třidvacet. Do

dalšího stahu jich bylo dvě sta devadesát osm. Další přišel po dvou stech padesáti třech vteřinách a další po dvou stech dvaceti. Potom Ágnes usnula.

Vzbudily ji další bolesti, ale zapoměla počítat a nedokázala si uvědomit, jak dlouho spala. Zřejmě jen zdřímala. Další stah přišel za tři minuty, Ágnes napočítala přesně do sto osmdesáti. Potom do dvou set. Už nedokázala ležet a zase se zvedla. Fialová košile se převálila na záda. Ágnes měla pocit, že by svým porodem neměla nikoho otravovat a tak jenom strnule stála u postele. Z pokoje ji vyhnal až další stah. Na hodinách na konci chodby bylo skoro tři čtvrtě na tři. Ágnes zaťukala na otevřené dveře sesterny. Tentokrát se sestra zvedla rychle.

"Tak co, pořád rodíte?" Zeptala se.

"Mám stahy po dvou minutách," zalhala Ágnes.

Sestra zvedla telefonní sluchátko a zmáčkla sedmičku. "Haló, kdo má službu na sále? Mám tu matku, která tvrdí, že rodí. Aha, tak až se vzbudí, tak ať se na ni přijde podívat." Zavěsila. "Doktor přijde za chvíli," řekla směrem k Ágnes. "Jestli vám můžu radit, chodte po chodbě sem a tam, hlavička potřebuje správně slízt až dolů," a mávla rukou směrem k Ágnesině přirození. Ágnes se vrátila na chodbu. Chodila od telefonního automatu na jejím jednom konci k pojízdnému pytlí na špinavé pleny na druhém konci a snažila se nedívat se příliš často na hodiny. Znervózňovalo ji, jak čas pomalu plyne. Uvědomila si, že na předporodních kurzech jim říkali, že porod trvá i čtyřicet hodin a odpočítat celý den po minutách jí připadalo naprosto beznadějně. Slyšela šramotit starou sestru, která už nešla znovu spát, i dětskou sestru, která přebalovala některé z miminek, které si vzala na noc na hlídání, aby se jeho máma mohla aspoň chvíli v klidu vyspat.

Doktor přišel, když bylo čtvrt na čtyři. Málem do Ágnes vrazil, jak vyrazil z výtahu za telefonním automatem. Zrovna se o automat opírala a zhluboka nabírala dech. Neřekl nic, šel rovnou k sesterně. Vyběhla za ním. Najednou strašně toužila po tom, aby ji někdo řekl, co se vlastně děje. Jakoby to nejlépe nevěděla sama, jakoby potřebovala něčí ujištění, že tohle je skutečně porod (co jiného by to ale mohlo být, snad nic jiného tak strašlivě nebolí), aby jí řekli, jak dlouhou dobu už má za sebou a jak dlouho to bude ještě trvat. Připadalo jí, že tenhle muž, který nikdy v životě nerodil a ani rodit nebude, má potřebný odstup a nadhled, že právě on jí může pomoci. Šla za ním a držela si bolavá záda, šla jako tučňák houpavou chůzí z nohy na nohu, protože ten meloun z jejího břicha se dral ven a dát nohy k sobě a jít aspoň trochu ladně nebylo vůbec možné.

Lékař si vzal od sestry její kartu.

"Na který patří pokoj?"

"Na patnáctku," řekla sestra.

Doktor vyšel na chodbu a zamířil si to do Ágnesina pokoje. Ágnes se šourala za ním. Bezohledně rozsvítil. Fialová košile se překvapeně posadila a zamžourala očima. Vstala, vzala si župan a nazula si boty. "Stejně musím na záchod," řekla směrem k lékaři, jakoby vyřkl nějakou omluvu.

Ágnes si lehla, doktor ji vyšetřil a řekl sestře: "Otevřená na dva prsty. Vezměte ji nahoru k porodu." A odešel.

"Tak se sbalte, maminko, pojedem na sál," a sestra vyšla z pokoje a zhasla za sebou. Ágnes prodýchala stah a začala si rovnat do tašky své věci. Lampa venku už zase svítila. Košile přišla ze záchodu a Ágnes se na ni omluvně usmála.

"Není moc milej," řekla košile na lékařovu adresu. "A vona taky ne," dodala a pohodila hlavou směrem k sesterně. Potom s hekáním vlezla do postele a zavřela oči. Ágnes nacpala do tašky všechno, co se tam vešlo. Krabici s džusem a telefon vzala do ruky a tašku hodila přes rameno. Přišla další kontrakce, ale Ágnes se podařilo ji ignorovat. Došla před sesternu a chvíli čekala. Potom vykoukla sestra. "Tak jdeme, jdeme," řekla, jakoby Ágnes měla zpoždění. Vydala se k výtahu a Ágnes supěla s taškou za ní. Vyjely do čtvrtého patra na porodní sál.

Hubenější porodní asistentka tu zřejmě byla od toho, aby zapisovala a vyptávala se, ta tlustší měla na starosti špinavou práci. Ágnes ležela připojená k monitoru, který měřil kontrakce, a diktovala té první

asistentce jméno své tchýně za svobodna. Nejdřív si myslela, že se ta ženská zbláznila. Vždyť já přece rodím, tak co po mě ještě chcete?! chtělo se jí křičet. Místo toho jenom polohlasně zasténala, pás monitoru ji škrtil na břicho a záda ji nesnesitelně bolela. Tlustá asistentka míchala v plastovém kbelíku mýdlový roztok na holení. Bez varování jí Ágnes polila přirození. Bylo to ledové. Ágnes se neodvažovala ani pohnout, když viděla ostří žiletky, které se blížilo k jejímu ochlupení. Nikdy se v těch místech neholila, protože se bála, že by se pořezala. Ležela úplně strnule. Věděla, že jestli teď přijde další stah, bude se muset aspoň nadechnout a maličko se pohnout a měla hrůzu, že jí asistentka žiletkou ublíží.

"A jak se jmenovala vaše matka?" chtěla vědět zapisovačka.

"Za svobodna nebo rozvedená?" zeptala se Ágnes.

"No, tak mi řekněte všechna její příjmení od začátku až do teď."

Ágnes chvíli přemýšlela. Její matka vystřídala čtyři příjmení. Ágnes si vzpomněla jenom na dvě a ta asistentce nadiktovala. Víc by se jí do kolonky v porodopisu stejně nevešlo, uvažovala Ágnes ve chvíli, kdy jí tlustá porodní asistentka zaváděla klystýr. Hubená cinkla strojem a vyndala porodpis. Potom odpojila Ágnes od monitoru a odešla.

"Sedněte si na ten záchod pořádně, ať nám tu mísu moc nezacákáte, některé maminky se vůbec nechovají jako dámy," řekla tlustá a vytáhla hadičku s nálevem. Ágnes měla dojem, že se nestihne ani posadit, natož dojít na záchod. Zaslchlá pěna po holení jí páčila na přirození, břicho hrozilo, že se bolestí každou chvíli roztrhne a její zadek věděl, že už se dlouho neudrží a zacáká ne mísu, ale celý záchod, všechny stěny, celý porodní sál i s tlustou a hubenou, jejich psacím strojem a monitorem, že zaplaví všechna patra porodnice, že se v těch hovnech utopí i stará sestra podřimující na sesterně, i fialová košile, co se nestihne vzbudit, i ignorantský doktor. Když Ágnes před devíti měsíci zjistila, že je těhotná, chtěla přivést na svět dítě s láskou, chtěla mu dát všechno, chtěla, aby to byl ten nejšťastnější tvor, co se kdy narodil. A místo toho teď v obavách dosedla na záchodovou mísu, ne v obavách z porodu či zoufalá z mateřské odpovědnosti, ale se strachem, aby tu mísu příliš nezacákala.

Trvalo to hodinu. Hodinu seděla na záchodě a snažila se přežít. Nevěděla, jestli jí bolí záda, břicho, stehna, střeva, nebo konečník, nevěděla, jestli to, co leze ven a cáká na mísu, je ještě důsledek klystýru nebo už její syn. Motala se a jedinou její starostí bylo vydržet. Měla pocit, že jí nikdy v životě nebylo dobře, že tenhle stav už trvá věčnost a že tady na tom studeném záchodě umře a tlustá a hubená ji nacpou do mísy a spláchnou ji pryč z tohoto světa. Jediné, co jí pomáhalo nezešilet, byla obava o dítě. Mateřský instinkt, pudy, příroda, co se v ní vzbudila. Ženská umí být neuvěřitelně silná, ne kvůli sobě a svému vlastnímu životu, ale kvůli svým dětem.

Konečně sebrala sílu a došla do sprchy. Voda jí dělala dobře. A ze sprchy na porodní sál. Ostré světlo jí probralo. Sestra s nápadným knírkem jí pokynutím ruky nasměrovala k posteli mezi dvě plenty. Na porodním sále byl ruch. Vlevo za plentou rodila jiná paní a jak Ágnes pochopila, nastaly nějaké komplikace, takže se všechen porodní personál věnoval jí. Vpravo byla čistě ustlaná postel, která ještě čekala na svoji obyvatelku. Ágnes si nelehla. Chodila kolem postele sem a tam, od plenty k plentě, moc místa neměla, ale pohyb jí dělal dobře. Po hodině strávené v sedě na záchodě si neuměla představit, že by se opět nehýbala. Kontrakce byly silné a časté, Ágnes už byla ale tak otupělá, že dokázala jenom hlasitě dýchat a křičet vždycky, když byl stah nejsilnější. Za nějakou dobu za ní přišla sestra s knírkem.

"Lehněte si, maminko," řekla jí. Ágnes poslechla a sestra jí vyšetřila. Neřekla nic a zase odešla. Ágnes byla zoufalá, nevěděla, jak porod postupuje, nevěděla, za jak dlouho se její dítě narodí, nevěděla, jestli to vůbec kdy skončí, nevěděla, jestli může zase vstát. Měla žízeň. Hlad si neuvědomovala, tolik jí všechno v břicho bolelo. Venku za oknem začínalo svítat, to ale Ágnes nemohla vědět. Její svět teď tvořila výšeč ohraničená plentami, silná zářivka, která by jakékoli denní světlo okamžitě přebila svým umělým pohledem, a sténání maminky, která rodila na posteli vlevo.

Když se sestra s knírkem vrátila, požádala jí Ágnes o skleničku vody.

"No zbláznila jste se? Dáme vám infuzi do žíly, ale pít nesmíte!" A za okamžik byla zpátky i s pojízdným nemocničním stolem, na kterém vezla stříkačky, jehly, roztoky s jodovou tinkturou, velké železné

vaginální obruče na roztažení pochvy (ty Ágnes vidala u své gynekoložky a trnula hrůzou, že je bude chtít lékařka někdy použít), lékařské šití, vložky, gázu, ampulky s podivnými roztoky a mísu na zvratky. Ágnes ležela na posteli a neodvažovala se zeptat, na co to všechno je. Sestra jí vzala pravou ruku a do žily pichla jehlu. Zavedla kanylu a připojila Ágnes na kapačku. Ágnes měla další stah, snad stý, snad tisíci. Bolelo to najednou jinak, jakoby se to mimino rozhodlo narodit se konečníkem a ne vagínou. Zařvala.

"No, no, maminko, ať nám tu porodnici nezboříte!" řekla vlídným hlasem sestra. Její vtíp Ágnes nedokázala vnímat. Chtělo se jí tlačit, do očí jí stékaly pramínky potu a pravou ruku měla zdřevěnělou od infuze.

"Tlačit," hekla jenom. Sestra zpozorněla a začala ji opět vyšetřovat.

"Holky, brkněte doktorovi, že tu má práci," křikla na sestry, které se stále ještě staraly o maminku za plentou vlevo. Jedna z nich odběhla k nemocničnímu telefonu.

"Za chvíli to bude," mrkla sestra na Ágnes a spiklenecky se usmála. "Už vidím hlavičku, má pořádně vlasů! Víte, co to bude?"

"Kluk," hekla Ágnes a zase zařvala a silně zatlačila.

"Zpomalte, nebo se to narodí dřív než přijde doktor," usmála se zase sestra. "No, nic, taky bychom to nějak zvládly, ne?"

Ágnes neměla pocit, že by něco zvládla. Věděla, že jestli nebude tlačit, že se každou chvíli roztrhne. Zdálo se jí, že tuhle bolest nemůže vydržet, ale zakázala si umřít dřív, než se dítě narodí. Znovu zatlačila.

Do místnosti vstoupil lékař, který ji vyšetřoval už na oddělení.

"Tak jak jsme daleko?" zeptal se a přešel Ágnes pohledem. "No, koukám, že vy jste to vzala hopem," naznal, když uviděl její přirození. "Ten váš prcek bude chlupejtej jako vy. Až přijde stah, tak silně zatlačte," dodal.

Ágnes měla pocit, že stahy má pořádkem a tak se zhluboka nadechla a nadzvedla se na loktech a zařvala a zatlačila.

Nikdy v životě necítila takovou úlevu jako teď. Nikdy jí nebylo lépe. Zhroutila se na postel a omdlela. Probrala ji sestra s knirkem. Plácala ji po tvářích a hlasitě na ni mluvila. V náruči držela krvavou svrasklou hroudu obmotanou bílým prostěradlem. Hrouda plakala. Doktor si utíral plodovou vodu z tváře. Jak Ágnes zatlačila a mimino vyletělo ven, dostal přímý zásah. To máš za všechno, pomyslela si Ágnes.

"Už můžu spát?" zeptala se sestřičky a usnula.

Probudila se na oddělení, sama v pokoji, v čisté posteli a čistě oblečená. Rychle si sáhla na břicho. Nebylo tam. Jenom měkká vytahaná kůže. Rozletěly se dveře a stála v nich sestra, kterou Ágnes v noci vzbudila. V jedné ruce měla talíř s obědem, druhou tlačila postýlku na kolečkách. Ágnes se podívala do postýlky. Její syn spokojeně spal, už ho umyli a černé husté vlasy mu učesali na kohouta. Koukla se na talíř. Dušená mrkev. Můj bože, pomyslela si, tohle peklo snad nikdy neskončí.